

Nuorten Oaasi

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

TOINI TUULENSUU

Kirj. Helmi Mattson.

(jatkoa)

XX Luku.

Vielä samana iltana kutsuttiin Arvo annilla Metsolaan.

— Hän mielti, noudattaako kutsua vai ei, mutta kun kutsun tuona ja noi olevan jotain asiaa — oli niin käsketty sanomaan — päätti hän mennä.

Hänet otettiin ystävällisesti vastaan.

Saimin vanhukset olivat nyt erittäin onnellisia.

— Arvoa kummastutti, kun ei näkynyt ketään vieraita tällä iltana.

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Arvo tuli aivan neuvottomaksi, kun hänet näin tutkimaan asemaan asetettiin.

— Mitä melko tämä merkitsee? He, kukaan ei ole kukaan kukaan... Kukaan ei ole kukaan... Kukaan ei ole kukaan...

— Ei kestänyt kauaa, kun hän jätettiin Saimin luona kahdenkesken.

Aivan väkisin nyt joutuu naimisiin.

Hänelle ei annettu vihtään ajatustilaa, vaan Saimin vanhukset ryntäsivät sisään aivan kuin olisi ollut olleet väkijoukko kutsua odotuksessa.

Fuusekita kukaan muu ehti sanakaan virkkua, naimi esitti vanhemmilleen, että Arvo kosi häntä.

Arvo oli pahemmassa kuin pulassa.

Olisi halusta sanonut, että jusehän se tyttö tässä kosi. Mutta, otettiin, kun näki Saimin ruoalleen kutsun, sanoi että Saimi jo ilmoitti hänen aivan.

XXI Luku.

Arvo Mannila pyyhki hiljää oveltaan, kun palasi Metsolaan.

— Jollin hän oli joutunut!

Mihin joutuukaan ilanteeseen ilmisen sentään saattaa vasten... joutua...

— Hienon talveilisen ereltyksen... ja mikä menettää koko... onni!

— Jos kirok... kiroi k... k... k...

— Miten leppymätön onkaan... — Se ei salli yhdenkään... k... k... k...

— Häntä kirotti tuo Saimi... Hänessä on syntä... k... k... k...

— Nyt päätät melomman... k... k... k... k... k... k...

— Kärsi pois vain!

Vieläkin senkin kärsisi, jos ei... k... k... k... k... k... k...

— Arvoa aivan puistatti ajatus... k... k... k... k... k... k...

— Hänen täytyi mennä, vaikka... k... k... k... k... k... k...

— Olihan häntä pakottamassa... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

— Hänestä kukaan ei ollut... k... k... k... k... k... k...

häneltä alkoi autavaa rakkauttaan, sillä hän esti sitä ilmoittamasta minulle viimeiseen asti.

— Minun täytyy nyt selittää hänelle katkera totuus ja ne syyt, jotka minut tähän pakottivat.

Arvo huokasi.

Viereisestä huoneesta tuli äiti tapaamaan poikaansa.

Hän oli hyvillään.

— Se on sinulla, Arvo, oikein, kun vihdoinkin pääsit itsestäsi selville. Vihdoinkin lopetit ne luorat, jotka sinusta liikkuvat.

Nyt on tullut minunkin, vanhaan äitisi kuuluville.

Kun olet vihitty Saimin kanssa, ei ne jutut enää minun rauhaani häiritse.

— Toivon, että nähdä sinut kunnan pysyvän väki kirkossa ja Saimin lautta vielä leikkovan entisestään.

Kun kivi olisi laskettu Arvon rinnalle, niin nuo äidin sanat painoivat häntä.

— Tässä on se olla mieleen... äiti!

XXII LUKU.

Joko potti sin joutunut... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö jo hurmaussa... k... k... k... k... k... k...

Kin ei häenkään enemminkin kuollut pois... ehti nähdä häpeäni!

Häpeäni... häpeäni... ei vaan rakkauteni ledelmän!

Hän tuijotti eteensä.

— Akkia, hän nosti, kuin säikähtäen päänsä. Mitä hän nyt?

Joko hän hourii...

Oli aivan kuin Vilho olisi hänen edessään seisonut.

Taivas! Hän ei ollut muistunut Vilhoa pitkiin aikoihin, niin oli hän ajatuksiinsa takertunut.

Taas hän oli lyyhistyä kokoon, niin kauhealta tuntui elämä.

Mitä Vilho, se rebellioiva, rotinen, suora poika, nyt sanoo?

Voi että hän itse emmentu kuolisi kuin astuisi Vilhon eteen.

— Etkö sinun osasi olisi... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...

— Nytkö vasta ne sanat tulivat... k... k... k... k... k... k...